

Sygn. akt V.2 Ka 132/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności Krzysztofa Gruda Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Raciborzu

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2018 r.

sprawy: *M. J. /J./*

syna L. i D.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 267 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 29 grudnia 2017r. sygn. akt II K 617/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego M. J. na rzecz oskarżycielki posiłkowej G. B. kwotę 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 60 (sześćdziesiąt) złotych.

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 132/18

UZASADNIENIE

M. J. został oskarżony o to, że w bliżej nieokreślonym okresie 2015 i 2016 roku w R., korzystając ze stanowiska komputerowego w biurze D. M.-Organizacyjnego Szpitala (...) w R., wbrew posiadanym uprawnieniom, uzyskał dostęp, a następnie skopiował dane zawarte w prywatnej korespondencji komunikatora TLEN znajdującej się na służbowym komputerze G. B., działając tym na jej szkodę, tj. o czyn z art. 267 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 29 grudnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Raciborzu na podst. art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie wobec oskarżonego M. J. o to, że w pierwszym półroczu 2015r. i pierwszym kwartale 2016r. w R.,

korzystając ze stanowiska komputerowego w biurze D. M.-Organizacyjnego Szpitala (...) w R., wbrew posiadanym uprawnieniom, uzyskał dostęp, a następnie skopiował dane zawarte w prywatnej korespondencji komunikatora TLEN i GG znajdującej się na służbowym komputerze G. B., działając tym samym na jej szkodę, tj. o czyn z art. 267 § 1 kk warunkowo umorzył ustalając okres próby na 2 lata.

Na podstawie art. 67 § 3 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek zapłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonej G. B. w wysokości 2000zł w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia.

Zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej G. B. kwotę 2208zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Na podstawie art. 627 kpk, art. 626 § 1 kpk i art. 629 kpk zasądził od oskarżonego w części na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące wydatki w kwocie 251,94zł i opłatę w kwocie 100zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego M. J. zaskarżając wyrok w części dotyczącej punktu 2 i na podst. art. 427 § 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 1, 2 i 3 kpk zarzuciła :

1.obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 46 § 1 kk poprzez jego niezastosowanie i całkowite pominięcie przepisów postępowania cywilnego w zakresie ustalenia wysokości zadośćuczynienia, w tym ustalenia rozmiaru krzywdy, ustalenia czy w ogóle istniała oraz ewentualnego przyczynienia się pokrzywdzonej do jej powstania;

2.obrazę przepisów prawa cywilnego tj. art. 445 kc poprzez jego niezastosowanie oraz braku ustalenia istnienia krzywdy i jej ewentualnego miarkowania;

3.błąd w ustaleniach faktycznych, który miał istotny wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia polegający na przyjęciu, że miarą zasądzonego zadośćuczynienia pozostaje kwestia możliwości majątkowych i zarobkowych oskarżonego, w sytuacji gdy podstawą zadośćuczynienia jest krzywda, ból i cierpienie doznane w związku z popełnieniem przestępstwa, która winna pełnić funkcję kompensacyjną i z uwzględnieniem ewentualnego przyczynienia się pokrzywdzonego o ile takie wystąpiło;

4.błąd w ustaleniach faktycznych, który miał istotny wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia polegający na przyjęciu, że pokrzywdzona doznała krzywdy w sytuacji, gdy sama wymieniona zapytana na terminie sprawy o rozmiar krzywdy i cierpienia nie potrafiła odpowiedzieć na pytanie w konsekwencji czego pomniejszyła nawet zadośćuczynienie z kwoty 5000zł do kwoty 2500zł, przy czym w dalszym ciągu nie potrafiła wskazać skąd taka kwota oraz na czym miała polegać wyrządzona krzywda i cierpienie;

5.obrazę przepisów postępowania karnego, która miała istotny wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku tj. art. 410 i 424 § 1 pkt 1 i 2 kpk polegającą na nieodniesieniu się w uzasadnieniu wyroku do istotnych kwestii mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a mianowicie bez uwzględnienia zarzutów obrony co do braku krzywdy pokrzywdzonej ewentualnie wzięcie pod uwagę przyczynienia się przez pokrzywdzoną do popełniania zarzucanego czynu, w tym jej nagannego zachowania w stosunku do oskarżonego – korespondencja, którą prowadziła z koleżanką dotyczyła osoby oskarżonego oraz całkowitego pominięcia okoliczności sytuacji, która spowodowała zachowanie oskarżonego oraz zachowania pokrzywdzonej w stosunku do oskarżonego, a która w świetle przepisów prawa cywilnego w zakresie orzekania o zadośćuczynieniu przesądza o przyczynieniu się pokrzywdzonej.

W oparciu o w/w zarzuty obrońca oskarżonego wnosił o :

1.zmianę wydanego przez Sąd I instancji wyroku w punkcie II i orzeczenie na rzecz pokrzywdzonej nawiazki w kwocie 500zł;

2.ewentualnie uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;

3. zasądzenie od oskarżycielki posiłkowej na rzecz oskarżonego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Treść art. 46 § 1 kk jednoznacznie wskazuje, że orzeczenie obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia jest fakultatywne z urzędu, a obligatoryjne na wniosek jak w niniejszej sprawie. W wypadku gdy została wyrządzona przestępstwem szkoda i pokrzywdzona lub inna osoba złożyli wniosek o jego orzeczenie, sąd nie może odmówić orzeczenia obowiązku naprawienia szkody. Podkreślić należy, że usytuowanie obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kodeksie karnym nie pozostawia wątpliwości, że jest on środkiem kompensacyjnym. Nie jest środkiem cywilno prawnym, chociaż dotyczy naprawienia szkody. W realiach niniejszej sprawy pokrzywdzona doznała krzywdy albowiem jej tajemnica korespondencji została zagrożona i naruszona. W doktrynie przyjmuje się, że orzeczenie zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przez przestępstwo jest możliwe jedynie wtedy, gdy prawo cywilne dopuszcza zadośćuczynienie za daną krzywdę, chodzi o art. 445 kc i art. 448 kc. Jeżeli chodzi o ocenę kryteriów decydujących o wysokości zadośćuczynienia to zależy to od konkretnej sprawy. Prawdą jest, że o wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie decyduje jak S. podnosił w swojej apelacji kwestia możliwości majątkowych i zarobkowych oskarżonego. Sąd rejonowy winien był ocenić przede wszystkim cierpienia poszkodowanej. Jak słusznie zauważył SN w wyroku z dnia 29 maja 2008 r. sygn. akt II K 78/08 LEX nr 420389 „Wysokość zadośćuczynienia pieniężnego powinno uwzględniać aktualne warunki oraz stopę życiową społeczeństwa, kraju w którym mieszka poszkodowany. Najbliższym punktem odniesienia powinien być poziom życia osoby, której przysługuje zadośćuczynienie, gdyż jej stopa życiowa rzutować będzie na rodzaj wydatków konsumpcyjnych mogących zrównoważyć doznane cierpienia”. Biorąc to pod uwagę ocenić należy, że zasądzony obowiązek zapłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 2.000 zł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej nie jest rażąco surowy. Z tych też względów nie podzielając argumentów i zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Kosztami postępowania sąd obciążył Skarb Państwa na zasadzie art. 636 § 1 kpk.

SSO Sławomir Klekocki